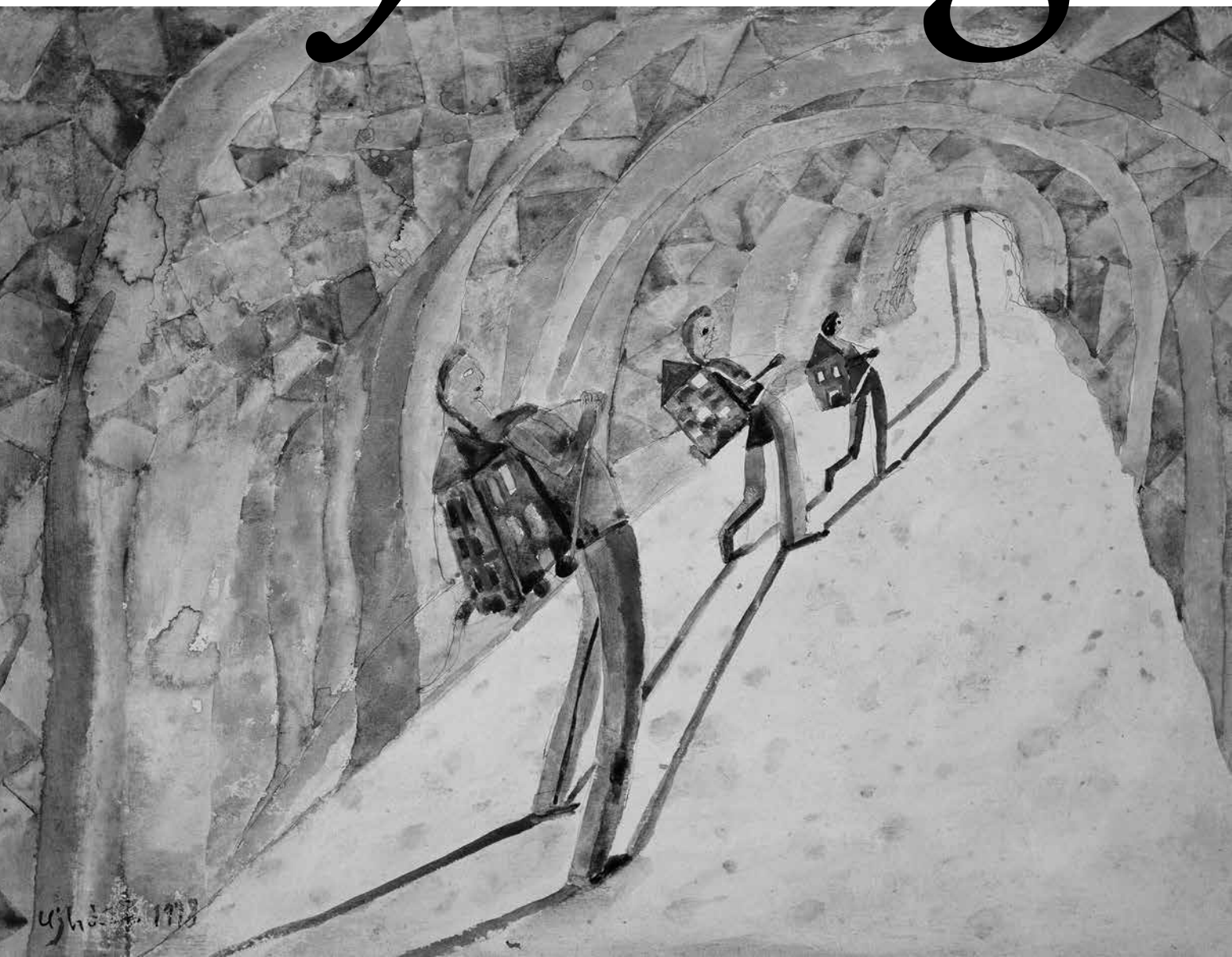

SIMON Bettina

Gyalog

El akartam tévedni a szabályos utcákon. Mindegyik derékszögben ér véget, magas járdaszegéllyel. Az úttest szélén parkoló autók. Köröztem az egymást szigorúan keresztező utcák között — virágáros, pékség, bicikliszerviz, varroda —, mintha nem találnám az önkiszolgáló nyomtatót vagy a gyógyszertárat. Itt lakik a barátnőm, akivel nem beszélünk. Barna falevelek tapadtak a nedves aszfaltra. Az őszi idő miatt két pulóvert húztam, de elég lett volna egy is.

Igazából ő nem áll szóba velem. Előtte sokáig zavarhatta valami, mert beszélgetés közben gyakran terelte a szót másra, vagy úgy válaszolt, mintha nem értené, hogy miről beszélek. Idegenül nézett rám, vagy mintha egyáltalán nem is látna, és azt keresné, hová tette a szemüvegét. Pedig én vagyok rövidlátó. Kontaktlencse nélkül mindent homályosan látok, mintha benne lennék egy nyers tojásban.

Amikor tisztázni akartam, mi történt, miért nem beszélünk, nem tudtam megszólalni. Tátva maradt a szám. Megijedtem, hogy emiatt esetleg mégis megszólalok, és akkor nem tudom majd megállítani, ami kijön. Megijedtem, hogy minden ráömlik, és úgy lehetne csak befejezni, hogy eltorlaszolja az útját. Csokihabbal díszített, az ünnepi ebéd után órákkal is felvágatlan rolád. A hűtőben nincs neki hely, ezért napok óta az asztal közepén szárad, amikor egy mozdulattal a szemetesbe borítják. Meg sem mozdul rajta a sok réteg krém.

Látom keskeny kezeit egy nagyra tátott szájon, és érzem, hogy ujjai alól szivárog a nyálam. Mintha könny csorogna a szememből, a nyakamon keresztül a ruhám alá. A szemem és a szám közti terület lüktető, forró belső szerv, aminek érzem, máshol van a helye. A kéz hiába próbálja visszatenni. Eszter hiába próbál megérinteni. Nincs semmi baj, erre gondolok. De közben egyre nagyobb területen érzem magamban a lüktetést. Még mindig tátva van a szám, a szavak csak úgy ömlenek egymás után a fejemből.

A kéz, ami a számat letapasztja, az én kezem, amikor a barátságunkra gondolok. Húvös van, mégis leizzadok, mint amikor egy poros osztályteremben a tábla előtt álltam, és minden lélegzetvételnél zörgött a dzsörzé. Ránézésre vízálló, de ugyanúgy átázik, mint a többi ruha. Nincs nálam esernyő. Hallom, ahogy levegőt veszek. Mintha a fülemlen keresztül lélegeznék. Nem tudok megszólalni az osztály előtt. Bemegyek egy diszkontba, és veszek egy esernyőt.

Esett az eső, amikor nyolcadik emeleti szobájában a padlószőnyegen ültünk a fiúval, akivel egy konferencián ismerkedtem meg az egyetemen. Nyáriszünet-hangulat. Égett az arcom a bortól, amivel megkínált. Mint egy lázas óvodás. Néhány évvel később, amikor egyszerre jelenünk meg ugyanabban az irodalmi lapban, megkérdezi, milyen volt.

Ő pozitív kritikát írt egy verseskötetről, ami nekem nem tetszett, én pedig néhány verset publikáltam. Ezek miatt gratulált. Nem értem. Nagyon rossz. A padlószőnyeg durva, szemcsés, és rám ragad. Rövidnadrágban vagyok. Utána még sokáig hallgattam, elállt-e. Ő a földön aludt. Nem a meleg miatt, mert az esőtől húvös lett, és az ágy kétszemélyes. Regényt írok, újságoltam neki reggel. Nevetett. Láttam, ahogy a száján keresztül kezek nyúlnak ki felém, és ha újra megszólalok, belenyúlnak a számba.

Gyors

A két állomás között állva utaznak a helyiek, mert olyan rövid ideig tart az út, hogy nem látják értelmét beülni a kupéba. Mi nem tudtunk erről. Amíg vártuk a vonatot, nyár volt, a napon ültünk. Nem húzódtunk a peron árnyékos részére, mint a többi utas. Vágyakozva néztem rájuk. Mindent jobban bírt nálam, a meleget és a gyors váltásokat is. A napsütéstől kábán, csekély érdeklődéssel követtem a pályaudvar végéjébe. Még nem mondták be, hogy érkezne a pesti vonat. Felállt neki. A zsebébe nyúlt, hogy eltakarja. A padon már kínos volt, amit csináltunk. Áthaladtunk a peronon, mint két lopakodó, felcicomázott pávián.

A fehér nadrágon egy szürke folt rikített, akkora, mint egy szelídgesztenye. Ha bepisilt volna, a folt feljebb kezdődött volna, és a cipőjéig tartana. A végék koszosak voltak. Ennek ellenére az volt az érzésem, senki nem használja őket, érintetlen helyen vagyunk. A végék alja elkérgesedett. Nem hűgyszag volt, hanem állott kosz. Rohadtak a falak, mint a fából készült hidak alja a csónakázótavakon. Ő is büdös volt, mint egy kisfiú. Tiszta ruháin keresztül egy férfias testalkatú gyerek izgágasága párolgott. Játsszani akart. Velem lehet. Miközben lehajoltam, a fülem mögé túrtam a hajam, figyeltem, hogy jön-e a vonat. Nem számított annyira, ha lekésnének, alig két óra múlva jön a következő. Kíváncsi voltam, sikerül-e elterelni a figyelmem. De a vonat hamarosan akkora zajjal futott be az első vágányra, hogy nem lehetett megmaradni a rozoga végében. Mintha elszégyellte volna magát, kapkodva gombolkozott be, és kézen fogva húzott maga után.

Egyből a végét vettük célba. Szívesen feledkeztem meg arról, hogy az állomáson még zavart a pocsolyszag, és a testek kényszerpályája. Soha azelőtt nem csináltam vonaton. A pályaudvar végéhez képest tágas volt. Az ablakot lehúztuk. Bárhol meg lehetett volna fulladni a nyár közepén. Tetszett, hogy semmit nem hallani. Aztán a zaj hasítva megállította a vonatot. Megálltunk. A peron tele volt emberekkel, és felszálltak. Az ablakot védelmezőn húzta fel. A peronon várakozókban pont az kelthetett gyanút, hogy ennyire gyorsan. Elszívtunk egy cigit, mielőtt visszamentünk. Élveztük a hibákat, elfáradtunk. Csomagjaink nem voltak. Mintha csupaszok lettünk volna, úgy ültünk az utastársak között. Egymásra ritkán, az ablakon egyáltalán nem néztünk ki. Barna lett az eredetileg fehér cipőorr, annyiszor ráléptem a két megálló között, amíg a végében voltunk. Mélyen aludtunk, amikor Pestre érve elhalkult a vonatzakatolás.